

«Γράμμα στο γιο μου κι ένα άστρο»

Για να γκρεμίσεις μια αλήθεια, πρέπει να τοποθετήσεις
στη θέση της μια άλλη, άπειρα πιο φωτεινή. σ. 36

Παίρνω μια βαθιά ανάσα.

Χαμένα τα μηνύματα του πνεύματος μέσα στις γραμμές ενός βιβλίου. Μου λένε άραγε την αλήθεια;

«Να θυμάσαι πάντα το θαύμα ότι γεννήθηκαν!»

Κι αν οι καιροί μας είναι ανάξιοι για ένα τέτοιο θαύμα, μην ξεχάσεις ποτέ, πως τους καιρούς τους φτιάχνουν άνθρωποι. Και άνθρωποι τους αλλάζουν».

Αλήθεια, θα 'ναι, δεν μπορεί! Το νιώθω. «Τίποτα δεν είναι πιο αληθινό, από τη βεβαιότητα που έχει το πνεύμα, όταν διαισθάνεται την αλήθεια», με βρειώνει η συγγραφέας.

Γι' αυτό μπορώ και προχωρώ. Σε πείσμα όλων των αντιθέσεων, της αρνητικής πραγματικότητας. Σχεδόν από παντού έρχονται φωνές δυνατές, που θα μπορούσαν να με αποθαρρύνουν στον αγώνα μου. Όμως: «Λν

το βιβλίο αυτό που σου χαρίζω σε βοηθήσει, έστω και λίγο. Αν μαζί με σένα βοηθήσει και άλλα παιδιά, που θα το δανειστούν από σένα ή θα ενισχυθούν στην πορεία τους από σένα. Αν όλοι μαζί στηρίξουμε το όραμα ενός καινούριου κόσμου, δεν θα νιώθουμε ντροπή για όσα συμβαίνουν γύρω μας, αλλά θα 'μαστε περήφανοι που 'μαστε άνθρωποι».

Μια μητέρα γράφει στο παιδί της: Είκοσι ένα γράμματα που αναβλύζουν από τα βάθη της καρδιάς της, σαν απόσταγμα της εμπειρίας της από τη ζωή και τον κόσμο.

Πληγές, ναι, πόνος, αλλά και πλούτος είναι το φορτίο που κουβαλά και που το εναποθέτει μπροστά στο παιδί της.

«Εκείνος που δεν αγάπησε και δεν πόνησε, μένει για πάντα φτωχός».

Είναι δυνατόν; Να υπάρχουν άνθρωποι που μένουν όρθιοι, που μας δείχνουν το δρόμο το γεμάτο φως, ενώ γύρω μας μαίνεται ο σκοτεινός αγέρας της απελπισίας; Μήπως μας κοροιδεύουν; Μήπως αυταπατώνται;

Όχι. «Εσύ να ονειρεύεσαι τις κατακτήσεις του πνεύματος, γιατί μόνο εκεί μπο-

Ένα χέρι απλωμένο δεν είναι μόνο ένα χέρι που ζητά τη βοήθειά σου. Ένα χέρι απλωμένο είναι μια μαρτυρία. Πως υπάρχει ακόμα η ανάγκη για επικοινωνία. Η ανάγκη για ένα αίσθημα ανθρώπινο. Η ανάγκη για τη χαρά μιας ανταπόδοσης. σ.49

ρείς να υπάρχουν, μέσα σε συγκινησίες υψηλές, που αγγίζουν τις πηγές της ύπαρξής σου και καταξιώνουν το πέρασμά σου μέσα στον κόσμο».

Κι έτσι πετάμε μαζί με την ελπίδα. Πετάμε, όχι μόνοι μας, αυτό είναι σίγουρο. Είναι μαζί μας κι άλλοι, κι άλλοι... Που έχουν πάρει το μήνυμα πως «η αληθινή αγάπη είναι η ωραιότερη θυσία... Όμως, αυτό το δόσιμο είναι μαζί και κέρδος. Δίνοντας τον εαυτό σου, τον κερδίζεις, είπε ο ποιητής. Και έτσι είναι».

Πώς να μη νιώσω δύναμη, διαβάζοντας αυτό το βιβλίο; Σαν τη γλάστρα που διψάει για νερό, αφήνω την καρδιά μου να ποιστεί, να μαλακώσει, να νιώσει πως κάτι δυνατό και σίγουρο τη στηρίζει. Για να μπορέσει να «σπκώσει κεφάλι» ενάντια στη φθορά και την απελπ-

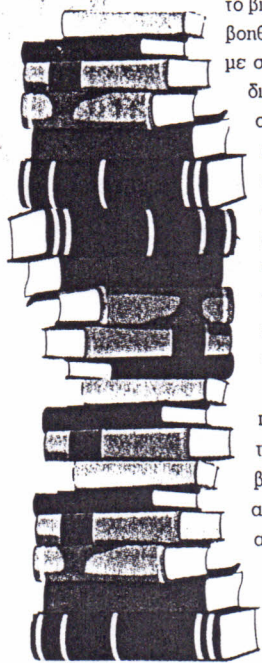
σία.

«Να θυμώνεις, να επαναστατείς, να φωνάζεις και να μη δέχεσαι κανένα είδος δουλείας του πνεύ-

ματος. Τότε μόνο θα έχεις κατακτήσει τις αληθινές αξίες της ζωής σου, όταν δεν θα φοβάσαι να αγωνίζεσαι γι' αυτές».

Να είσαι καλά, ψυχή, που έγραψες αυτό το βιβλίο! Και που μου έμαθες πως «είναι, σίγουρα, συνένοχος όποιος δεν προσθέτει και τη δική του φωνή, για ν' ακουστεί η δικαιοσύνη».

Είμαι μητέρα κι εγώ; Θα μπορούσα να γράψω τα ίδια τα γράμματα στο παιδί μου; Κι αν δεν μπορώ να τα γράψω, μπορώ ωστόσο να του δείξω κι εγώ, αν το νιώθω πραγματικά, πως «εγώ σ' έφερα στον κόσμο. Εγώ έχω χρέος να σου δώσω. Εσύ αν μ' αγαπάς, αυτό θα είναι για μένα μια ευτυχία. Μα εγώ δεν έχω δικαίωμα να διεκδικήσω τίποτε άλλο από σένα, παρά να γίνεις ένας σωστός άνθρωπος».

NEMECIS